

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-13x legeslegújabb, immáron tizenharmadik nemkönyv összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!) ☺

Jah, és igen, ebben a nemkönyvben, ismét bővítettem a jelzőim számát ☺

2025

Levelek

Persze írhattam volna „hülyeségek tárháza” címet is, mert ezen írás bőven tartalmaz majd hülyeségeket. ☺

Mindez akkor férközött a gondolataimba, miközben az őszi falevelek hullását néztem. Az első hülyeség így jutott eszembe, hogy ezeknek a leveleknek az „eltakarítását, a Magyar Postára kellene bízni. Nekik úgyis anyagi gondjaik vannak, és ha minden lehullott levélre bélyeget ragasztanánk, akkor a posta nagy bevételhez jutna, s a levelek is oda kerülnének, ahová szeretnénk. Igen, tudom, hogy ez hülyeség, mert lássuk be, megvalósításához nem lenne kellő számú dolgozója a postának. (más hibája nincs is ennek az ötletnek) ☺ Nem szólva a vitáról, ami abból alakulna ki, hogy hová is vigyék a leveleket, mi legyen a cím. ☺ Persze nem is kellene a leveleket sehová sem vinni. (szerintem ☺) Én „ŐSZ”-csodáló vagyok! Nincs csodálatosabb látvány, mint amikor színessé válnak a levelek, csodássá varázsolva a

„hétköznapi” tájakat. Persze hogy elképzeltem különböző emlékkép-beállításokat, melyek csak nem akartak beteljesülni élőben. Emlékszem, már sokadára mentem ki a Kis-Dunapart egy bizonyos pontjára, de a szorgos takarító kezek mindannyiszor megelőztek, és csak a „csupasz sétány” fogadott, mire odaértem. A kitartásom azonban elnyerte „méltó” jutalmát, végül összejött az áhított kép. Igazi őszi hangulatot áraszt – számomra öröm sokadszorra is megtekinteni.

Hétféle biciklizéseim közepette a Duna-parti sétányon többször tanúja vagyok, hogy sétáló járókelők – kisgyerekek módjára – a szél által összefűjt levelekben krosnyognak / csoszognak / mászkálnak / slattyognak / kullognak / ballagnak / mendegélnek / bandukolnak / lépdegélnek / cammognak / sétálnak / kutyaognak / battyognak, ... Ugye, hogy milyen szép a magyar nyelv? ☺ Néha nem bírok magammal ☺, s megkérdem az éppen a levelek között (lásd mint fentebb) -gókat: „– Ugye milyen jó kisgyerekek lenni?” Minden esetben igenlő a válasz, és jót nevetünk!. ☺

Igen, persze tudom jól, a sétányon elég nagy a gyalogosforgalom, a levelek pedig meglehetősen csúszósak, sőt, a talaj egyenetlenségei sem láthatók mindig, így könnyen előfordulhatnak kisebb balesetek, ezért természetesen belátom, hogy fel kell takarítani a leveleket. Itt jön elő a sajnálatos dilemmám. Van, amikor munkások jönnek és lombsöprővel összesöprik a lehullott lombot, majd egy nagyon nagy zsákba lapátolják – ezzel nincs is gondom. Aztán van, amikor megjelennek a „szellemirtók”! Ők azok az emberek, akik egymás mellett haladva, hátukon benzines légfújóval fújják a leveleket, DE LEGFŐKÉPPEN A PORT. (szerencsére, ez egyre ritkábban fordul elő, hála polgármesterünk poroláscsökkentő hozzáállásának). ☺

Na kérem, ennyi volt az eszmefuttatásom a levelekről. ☺

A zokni

Ez a ruhadarab, a legeslegkellemetlenebb valami az életemben. ☺ Én egész évben papucsban járok. (Persze vannak esetek, amikor cipőt húzok – temetés, esküvő, családi

esemény –, amikor tetszik, nem tetszik, cipőt kel húznom.) ☹️ Nyáron nem is okoz problémát a dolog, DE amikor kezd hűvösre fordulni az idő, megkezdődik a vesszőfutásom. Nekem ugyanis plusz három fokig nem kell zoknit húznom, mert jó a hőháztartásom, nem fázom. Nem így a környezetem. Tizenöt fok körül már kezdenek zrikálni. „Nem igaz, hogy maga nem fázik! Rossz magára nézni!” Amíg „csak” naponta két-három ilyen beszólás van, azt még elviselem. Aztán ahogy csökken a hőmérséklet, úgy szaporodnak ezek a beszólások. Ilyenkor aztán időnként én is visszaszóllok: „Akkor ne nézzon rám!” Néha elmondom: „Amikor legutóbb elmentem a dokihoz, azt mondta, már szőrös a mellem, nagyfiú vagyok, el tudom dönteni, hogy fázom-e vagy sem!” Mostanság már zoknit húzok, úgy kerekkezem emlékképezni a hétvégeken. (Persze most meg azt kell hallgatnom, hogy „Na, már maga is fázik ugye, hogy fölvette a zoknit!”) Emlékképezem a gátépítést is, hogy megörökítem az építkezést az „utókornak”. ☹️ Így esett meg, hogy zokniban, de papucsban mentem megörökíteni a gátépítés pillanatait. Ilyenkor persze, nem a talajt nézem, hanem hogy mit örökítsek meg. Így fordult elő, hogy agyagos talajra léptem. Elcsúszni ugyan nem csúsztam el, de a papucs pántja kiszakadt a helyéről, és hát ott álltam, a ragadós agyagban, zokniban. Úgy gondoltam, a kár már megtörtént, nem fordulhatok vissza, inkább vigyázva továbblépegettem a zoknimban – mert a KÉP a lényeg! ☹️ A kép megszületett. Elkerekkeztem a régi kompátkelőhöz, ahol a sóderes parton az agyag nagy részét lekrosnyogtam a zoknim talpáról, majd a Dunában lemostam, használhatóvá tettem a papucsomat. Elgondolkodtam, mekkora egy ... vagyok! ☹️ A képért mindent? Mindegy is, beletörődtem! ☹️ Amadeus barátommal beszélgetek. Mesélem neki a hülyeségemet – kinevet! ☹️ Nem is értem – minek nekem ellenség, ha ilyen barátaim vannak! ☹️ Visszamegyek a műhelyembe. Kis idő elteltével beállít Amadeus barátom egy papírlappal a kezében. Egy vers van nála. Persze tudni kell a barátomról, hogy elég nagy rímhányó! ☹️

Íme a vers:

„Vég-kép!

Caplat a sárban a zokni,
nehéz az ilyet megszokni.
Próbálok innen szökni,
de marasztal a sáros zokni.
Zokogva mászok a sárban...
Érzem, hogy tél van, nem
nem nyár van...
Elkészült végre a fénykép.
Bánom az egészet.
-Végképp.”

„Sziklai Amadeus”

Na kérem, ezen firkálmányomat odaadtam Amadeus barátomnak és megfenyegettem, hogy ha esetleg lesz 13. nemkönyv, bele fogom szerkeszteni. Ezután jött egy végtelenül kedves „történet”.

A ... áruházban álltam a pénztárnál, mögöttem egy csinos hölgy. Kitoltam a bevásárlókocsimat a külső pulthoz s elkezdtem bepakolni a hátizsákomba. Odajött hozzám a hölgy: „Ne haragudjon, nem akarom zaklatni. Valahonnét ismerem magát, látom papucsban van, gondolom fáj a lába, nagyon szívesen elviszem, ha akarja.” Bevallom, nagyon meglepődtem. Kislányos zavaromban bemutatkoztam, hozzátéve, hogy én vagyok a Bástya melletti órás, és én egész évben papucsban járok, és nagyon-nagyon köszönöm a jóindulatát, meg minden. Hazafelé egész úton ujjongtam magamban, hogy igenis, rendesek az emberek, mint ez a történet is mutatja! ☺ Aztán a minap, beköszönt hozzám egy hölgy: „– Remélem, most is papucsban van!” Ületemben felmutattam a lábam, persze hogy papucsban. „– Egerben emlegetjük magát, hogy a „a papucsos órásbácsi”. Kénytelen voltam megmutatni, nagy nevetések közepette, a mellszörzetemet is, azzal, hogy „a dokim szerint, már szőrös a mellem, nagyfiú vagyok, el tudom dönteni, fázom-e vagy sem!” ☺ De hogy ezzel még Egerből is zrikáljanak? ... ☺

Mintha kezdene megvilágosodni az elmém, mit is jelent az a kifejezés: „Agyilag zokni” ☺

Szófosás

Édesanyám biztosan nem dicsérne meg e cím láttán, DE jobb híján nem fedí más a valóságot, a dilemmámra. ☺

Vitatkozunk! ☺ Barátom nagyon szeret szerepelni, én nem. Barátom nagyon szeret beszélni, legyen az fontos vagy sem. Én az ilyen esetekben leginkább szófukar vagyok. Az ellentét antagonisztikus. (sic!, ugyanis nekem, mint műveletlen bunkónak, nem is szabadna ismernem e szó jelentését ☺!) Ő szereti elmagyarázni azt, amit a digirámát megtekintő nézők amúgy is látnak majd. Én nagyrészt esztergomi összeállításokkal veszek részt a digiráma-vetítéseken. Például az esztergomi lépcsőkről készített digirámámat úgy vezettem fel, hogy ne húzzam a DRÁGA IDŐT: „– Lépcsők.” Na, ez szerinte mérhetetlen bunkóság (meg állítólag a pesti fotóművész kollegái szerint is ☺), innét eredeztetem a BUNKÓ minősítésemet. ☺ Nem értem! A digiráma elején a cím: „Esztergomi lépcsők”. Mit is kellett volna még mondanom? Szerinte azt, hogy: „– Jártamban-keltemben lehajoltam valamiért és megláttam, jé... milyen érdekes lépcső! – és elkezdtem tudatosan keresni a lépcsőket, így csináltam meg ezt a digirámát.” – Na kérem, az én bunkó fejem szerint ez nettó szófosás. Minek is mondanám el azt, ami a címben ki van írva? A nézőknek ez teljesen evidens. (sic! Ennek a szónak a jelentését sem kellene egy bunkónak ismernie.) Tehát: természetes, magától értetődő, kézenfekvő, nyilvánvaló, egyértelmű, világos, vitathatatlan, értelemszerű, triviális, kétségtelen, tudvalevő, tiszta, cáfolhatatlan. Persze, mint mondtam, nekem mint bunkónak, ezt sem kellene tudni! ☺ Azt kellene feltételeznem, hogy mindenki hülye és nem tud olvasni? Ha ezt feltételezném, tényleg BUNKÓ lennék. Egy, a virágokról szóló, digiráma –

mellesleg a kedvencem – címe: „Virág víziók”. Kis homályból bontakoznak ki a virágok és a virágokon leledző apró kis élőlények; kiélesedik a kép, hogy kis idő után, ismét homályba vesszen, helyt adva a következő képnek. Na mármost, én bejelentettem: „– Virágok.”. Amikor a digiráma elindul, ki vagyon írva: „Virág víziók”, zene: Számomra ennyi egyértelműen elég. Szerinte azonban ez is bunkóság, mert a néző szeretné tudni, hogy Jön az ő digiráma. „– Ezt a digirámát, a ...-n csináltam, ahová A ...-val és B...-vel meg C...-vel mentünk, és majd, ahogy látni fogják (igen-igen, látni fogják, ha majd eljutunk oda hogy levetítsük), nagyon pazar fényeket fogtunk ki, és.... Én meg tükön ülök, hogy mennyire rohan az idő, Ő pedig olyanokat mond, amiket a kedves néző úgylát látni fog! Mint mondtam a szófosásom elején, VITATKOZUNK! – Majd kiküldök egy körmailt és megkérdezem a NÉZŐIMTŐL, melyiket választják: az egyszavas bunkóságot vagy a kétmondatos (ami minimum öt, hat vagy még több mondatos ☺) bemutatást, és majd meg fogod látni, hogy mindenki a „pármondatos” (mert nem azt kérdezi, hogy vagy két-három perces ☺) bevezetésre fog szavazni! ☺ „– És különben is, hidd el, száz százalék, hogy nekem van igazam!” (Már előre tudja! Ez is olyan „antikos” ☺) Valamiért egy „antik” választási szlogen jut az eszembe: „– Szavazz a Hazafias Népfront jelöltjére!” – és 99% arányban megszavazták a Hazafias Népfrontot”, meg az ő szavazásra feltett kérdését is. Persze azt is, előre lehetett tudni, meg ezek szerint ezt is, mert Ő már tudja is a szavazási eredményt. ☺ Ráadásul ez 100%, és ezt Ő biztosan tudja. ☺ Ennyit a „konzultációról”. Én mást ajánlanék, de hát én bunkó vagyok! Én azt kérdezném meg a szavazóktól, hogy „– Vetítsünk vagy dumáljunk?” És ez most nem is „Bruxelles” ☺ hibája, csak az enyém, a bunkóé! ☺ Nekem még volna pár ilyen demagóg ötletem: „Mit választ? – hogy lyukat beszéljünk a hasába, vagy – élvezni szeretné a látványt, amit a digiráma-vetítés nyújt (ha végre lejátsszuk)?” Oly sokféleképpen lehet irányított szavazást rendezni! ☺ „– De nekem a Pestről jött fotóművész barátaim azt mondták, azért jöttek le... (Le????????????????? mindjárt elájulok! Talán FÖL!), „hogy hallhassák az okot, a körülményeket, amiért az a bizonyos digiráma készült, és hogy milyen szűrőket használunk...” – Jajjjjjj nekem! Okot????????????? Körülményeket????? Mondom: „– Ráértem, jót szórakoztam, elképzeltem, hogy tetszeni fog másoknak is, ezért csináltam.” Milyen szűrőket????????? A szórakozni vágyó nézőket NEM ÉRDEKLIK A SZŰRŐK! Szakmai előadás! Ha szakmai előadás lenne, akkor nekem, mint bunkó EMLÉKKÉP-készítőnek semmi keresnivalóm nem lenne itt! ☺ Tovább is van, mondjam még? ☺ Na itt szólalt meg a higgadt énem: „– Ez is szófosás, amit most csinálsz!”

Abba is hagyom! Még annyi, hogy „kibékíthatetlen az ellentét” közöttünk ebben a dologban. (Mert mint mondtam, az antagonisztikus jelentését egy ilyen bunkónak nem is szabad tudnia ☺.)

(Leg-)Újabb hülyeségek

Hülyeségek nélkül nem élet az élet! ☺

Cseng a telefonom, egy ismerősöm kérdezi: „– Ott vagy?” – Most őszintén, erre mit lehet válaszolni? „– Nem vagyok ott! Itt vagyok!” (Kis csend.) „– Hol itt?” – Hát itt! – válaszolok. „– De hol van az az itt?” – Hol van az az ott?” – válaszolok készségesen. „– Ne bosszants! Ott vagy a műhelyedben?” – Nem! Itt vagyok a műhelyemben! – helyesbíték. „– Te hülye vagy, neveti el magát beszélgetőpartnerem. „– Én végig teljesen őszinte voltam, Te nem tudsz

kérdezni” – oktatom ki én is nevetve. Én végig itt voltam, nem ott. Azt kellett volna csak kérdezned: „A műhelyedben vagy?” – és akkor válaszoltam volna, hogy igen! Na, itt tette le a telefont, és jött el személyesen. Nem mesélem el az ezt követő részleteket. ☺

Más: Karácsony utáni első munkanap az áruházban: „– Jó napot! – Jónapot! – Egy ...-t hoztam vissza kicserélni. – Rendben. Mire szeretné cserélni? – Háát, egy másik fazonra, más színűre és nagyobb méretűre. – OK, rendben. Tudja, így, az ünnep utáni első napon van a legnagyobb áruválasztékunk (☺). – Gondoltam, azért jöttem most!”

Mostanában el vagyok keseredve. ☺ Hogy miért? Ahogy fogy a pénzem, egyre kevesebbet érek! (Egyesek szerint „Mindenki annyit ér, amennyi pénze van.”) ☺

Cukrászda, előtte tábla, rajta krétafelirat: „Ha nehéz vagy, nehezebben tudnak elrabolni, tehát egyél sok süteményt!” ☺

Már „panaszkodtam” hasonló dolgokról. ☺ Olvasom: VEGÁN NŐI TÁSKA! VEGÁN ÓRASZÍJ! – Eldobom az agyam! ☺ Egy régi idióta vicc jut az eszembe: „Három k... (sic! rosszlány) megbeszéli, keresnek maguknak rendes állást. Olvassák a hirdetést, miszerint „higiéniai asszisztentst” (takarítónőt) és „operátort” (betanított segédmunkást) keres egy vállalat. Odamennek. Kérdezi az első hölgytől a „HUMÁN ERŐFORRÁS MANAGER” (munkaügyi előadó): – Ön mivel foglalkozott eddig? – Én egy agronómus mellett dolgoztam, egyik melegágyból a másikba mentem. – És Ön? – kérdezi a második hölgytől. – Én egy matematikus mellett dolgoztam, összeadtam magam mindenkivel és kivontam magam a munkából. – És Ön? – kérdezi a harmadiktól. – Én ugyanolyan k... (sic! rosszlány) vagyok, mint az előző két barátnőm, csak nem tudom magam olyan elegánsan kifejezni! ☺

Szóval nem értem, mennyivel elegánsabb VEGÁN-nak nevezni a MŰBÖRT? Mennyivel elegánsabb a „HIGIÉENIAI ASSZISZTENS” a takarítónőnél? Mennyivel elegánsabb a „HUMÁN ERŐFORRÁS MANAGER” a munkaügyi előadónál? Tovább nem is folytatom. Megint csak édesanyámra hivatkozhatok: „A munka nem szégyen, legyen az bármilyen munka is! A szégyenleni való dolog az, ha valaki rongyos, koszos ruhában jár, és nem akar dolgozni!” – Megbolondul ez a világ? ☺

Más: Bevallom, ezen „eset” hallatán nem volt elég a papír zsebkendő, egész törülköző kellett, hogy törölgessem a könnyeimet! ☺ Meséli egy kedves ismerősöm: „– Felmentünk Dobogókőre a barátommal. Megkértem, kapcsolja be a kocsija magnóját, mert egy dal nagyon beopta magát a memóriámba, talán a hallgatott zene, elmulasztja. Bekapcsolta. Kértem, váltson valami más zenére, mint ami éppen szólt. Közölte, húzzam el a kezemet a magnó előtt, jobbra vagy balra, és majd változik a zene. Megpróbáltam és tényleg változott. Vagy fél évvel később – folytatta a történetet –, hogy változtassak az éppen szóló zenén, megint húzogattam a kezemet a magnó előtt, és megkérdeztem a barátomat: „– Hogyhogy ilyen baró magnó van a húszéves kocsidban?” Nevetve mutatta, hogy a kormányon lévő kapcsolókkal irányította a magnót, nem akart megfosztani engem annak örömétől, hogy milyen ügyesen használom a kezemet a magnó vezérlésére. ☺ Mesélte, hogy mivel a barátja vezetett, így a saját testi épsége érdekében, nem lökhette ki a kocsiból. ☺ – Most képzelj el, már egy fél éve azon röhög magában, hogy hogyan átvért! ☺ Vigasztaltam: „– RÖHÖGNI JÓ, így én is ezt teszem!” ☺ (Jah, és a lelkemre kötötte, „– Aztán nehogymásnak is elmeséld!” ☺)

Megígértem! Ezért, kénytelen voltam a történeteket leirkafirkálni, ha már egyszer ígéretet tettem, hogy nem mesélem el senkinek! ☺

Felhív egy barátom: „Boldog születésnapot”! Tiltakozni kezdek, hogy „– Honnét veszed, hogy születésnapom van?” – Hááát.... Erre kioktatom: „– Születésnapja annak a kisgyerekeknek van, aki MA született!” Persze rögtön elindul a fantáziám: Bemennek a kisgyerekek még nem létező barátai a kórházba, és éneklük a kisbabának a „Boldog, boldog születésnapot...” dalt. Valahogy röhöghetnékem támad, ha elképzelem az édesapámat meg a tesómat, amikor ott állnak a kiságyam vagy a bölcsőm mellett (a fene sem tudja, miben feküdtem éppen), és éneklük ezt az akkor még nem is létező „nótát”. ☺ Mindezek után, kaptam egy sms-t egy KEDVES ISMERŐSÖMTŐL (akit már biztosan informált a barátom arról, hogy az órák köztözködik ☺), melyben ez állt: „BOLDOG SZÜLETÉSNAPI ÉVFORDULÓT KÍVÁNOK!” Elöntött a jó érzés, NEM ÉLTEM HIÁBA! ☺

Olvasgatók! (de minek?)

Vezetőváltás! Persze bármelyik vezetőváltásról elmélkedhetnék, kevés kivételtől eltekintve szinte mind „egyforma” eset.

Új „*.***”-e van a választások után, X városnak. Az előző „*.***” irodája már nem felel meg az új „*.***” igényeinek. Kell új „tárgyalóasztal”, mert csak nem fog az új „*.***” a régi asztal mellett tárgyalni!? Legyen az az asztal marhabőr borítású, mert az elegáns. Hogy több mint két és fél millió forint? Ki nem tojik rá? KELL! Kellenek új függönyök, kell új ez, kell új az! Röpködnek a milliók! Elmerengek! Ez a merengés már megy nekem ébren is. ☺ Nem kell már reggeli utáni álmomban merengennem. Vajon milyen lehet az észjárása az ilyen „*.***”-nek? Mire gondol? Talán arra, hogy a választói, ha meglátják ezt a „pompát”, ezt a rongyrázást, felettébb örülni fognak? Arra fognak gondolni, hogy végre van egy „igényes” vezetőjük, aki megbecsüli a vendégeit, és nem fog egy egyszerű asztalhoz leülni velük? Elképzelem, ha netalántán rácsöppen a marhabőrre a kávé, lehet újat venni? Telik rá az adófizetők pénzéből! Mitől megy el a józan eszük ezeknek a „*.***”-eknek? Kell új sötétítőfüggöny! – milliókért, mert az egyszerű, az nem tükrözi az „új” „*.***” egyéniségét? Feltétlen „antik” bútorok kellenek, mert az „elegáns”? Mitől változik meg egy ember ennyire? Ettől fognak „felnézni” reá az emberek? Megszólal a rosszabbik énem: – Te egy idióta kistílú lúzer vagy! Kellenek a külsőségek! Nekem az a „*.***” szimpatikus, akinek a munkássága mutatja, hogy törődik a városával, Az a vezető tetszik, aki a spórolást a felesleges dolgok kihagyásával kezdi. Aki nem azt gondolja, hogyha a városa költségvetése több milliárd, akkor már igazán költhet Ő is pár tízmilliócskát a szobája csinosítására? Persze, amikor az előző „*.***” volt „hatalmon”, akkor erősen kritikus volt az illető eszement költekezésével szemben. Ez most elmúlt. Már úgy gondolja, neki is jár ez az eszement úrhatnás. De mitől lesznek ilyenek a „*.***”-ek? Persze, ha belegondolok, én egy szerencsés ember vagyok, mert én ismerek olyan „*.***”-t, aki nem ilyen. Persze tudom, az effajta „*.***” ritka, mint a fehér holló! ☺

Már megint olvasgatók (de minek?). Olvasom, hogy az önhibáján kívül nehéz anyagiakkal küzdő vasúttársaságnak azt a „harc feladatot” adta az „illetékes elvtárs”, hogy újítson fel egy régi vasúti járművet, uszkve ...– kétszázmillióért. Ezzel igazából nincs is semmi gondom, DE

amikor a vasúttársaság a napi feladatait sem tudja hiánytalanul ellátni – éppen a szűkös anyagi lehetőségei miatt –, háát, elgondolkodom. Elképzeltem, hogy van egy kapum, amit nem lehet bezárni, a rossz zsanérja miatt, és ami az alapvető biztonsági körülményeknek sem felel meg. Meg kéne reparáltatni. Persze tudom én ezt, de inkább egy nagy IP tv-t veszek, mert.... Kell a szórakozás, és ugye százéves korában már nem igazán akar szórakozni az ember, tehát Persze gondolom, hogy a felújított vasúti jármű biztosan fontos; ott fog állni a vasúti múzeumban, és bárki megnézheti majd, ha akarja, s ez nem ér rá azokra az időkre, amikor már költhetünk erre is. Lássuk be, ez sokkal fontosabb, mint azt a „kevés” pénzt a biztonságra költeni. ☹ Persze a parancs az parancs – ha nem hajtják végre, az eddigiek alapján biztosan gondolom, hogy „Ki vannak rúgva!” Akinek meg van családja, az persze....

Más! Olvasom, felújítják a Norvég alapról szóló tárgyalásokat, ugyanis az ország anno elbukott 77 milliárd forintos támogatást (akkor, amikor minden fillérre nagy szükség volt) azért, mert a Norvégok ragaszkodtak ahhoz, hogy a civileknek egy civil alap oszthasson szét négy, azaz négymilliárd forintot a hetvenhétből! Inkább vesszen az a 73 milliárd forint is, amit a kormány használhatott volna fel! – mindez akkor, amikor az országnak minden fillérre szüksége lenne. Merengek. ☺ Van valami vagy valaki közös a fenti két dologban, de „nem tudom” mi vagy ki! ☺

Gondolom mindezt én, a kisstílű idióta lúzer! ☹ Persze lehet, hogy elvitettem a dolgokat, és az „Újabb hülyeségek” címszó alá kellett volna bekörmölni a fenti hülyeségeket. ☹ Felébredt a „full-demagóg” énem. – Te lúzer, olvastál te már olyat is, hogy „a legfőbb méltóságot betöltő személy, a rezidenciáját elfoglalva, közpénzen kiegészítette a berendezést, egy X millió forintos zongorával, hogy az „egésznapos fárasztó robot (amit az ország érdekében végez) végeztével a fáradt testét és szellemét zongorajátékával ápolja”. Amivel igazából nincs is bajom, mert örülök, ha valaki muzikális, DE nem előadóművész az illető, hogy zongoraversenyeket kéne tartania. Hobbi célra meg nem felelt volna meg egy egyszerűbb és főleg OLCSÓBB zongora? Persze közpénzből semmi sem drága! (Beszélgetek egy doki ismerőssel. Kérdeztem tőle, „Te hogy dolgozod fel magadban, hogy egész nap, betegségekkel és fájdalommal küszködő emberekkel találkozol és beszélsz? – Ha hazamegyek, leülök a zongorámhoz, és mindent elfelejtek.”) Na mármost ez egy jó módszer, persze a doki a saját pénzéből vásárolta meg a zongorát, nem közpénzből. ☹ Kénytelen vagyok a „full-demagóg” énemet leszidni: „Te hülye bunkó!...” ☹

(Hogy én ebben a nemkönyvben mi minden vagyok, bunkó, lúzer, meg demagóg, és még csak az elején vagyok az irkafirkálásnak!! ☹ (Igaz, csak bővült a már megszokott jelzőim száma, miszerint: „piszkosmocskosjudeóbolsevikliberálopsztkommunistasorosbérenclúzerdemagógbunkó”, ja meg „bruxellesimádó” vagyok már most! ☹

Körforgalom

Mint már számtalanszor ☹ irkafirkáltam, emlékképezem a városban történő építkezéseket, szombat délután, amikor is szabaddá válok a munkámból, hátamra kapom a fotós (sic!), emlékképezős hátizsákomat, biciklire pattanok, hogy végigjárjam az építkezéseket.

Már elkészült a körforgalom. Tudom, lesznek majd parkosítási finomítások, DE az emberek birtokba vették a teret. Nézelődtem és „elmélkedtem”, meg persze emlékeztem! Felidéztem az építkezés megkezdése óta menő szövegeket. „Minek ide körforgalom, egy teherautó sített kell leönteni középre, és kész. Minek ide körforgalom, zebrákat kell felfesteni, és kész”. Na, több hülyeséget nem idézek, mert „megfekszi” az olvasóm gyomrát. 😊 Ez a „MINEK IDE” több variációban él ebben a városban, különböző végződésekkel: „- körforgalom, - gát, - parkoló, - lépcsők, - minek oda-járda stb.”. 😊 Ezt sem folytatom! 😊 Mint mondtam, nézelődtem és elmélkedtem. Bevallom, élvezettel néztem a forgalmat. Aranyvasárnap léssen, meglehetősen nagy volt a gépjárműforgalom. Amire nagyon kíváncsi voltam, az a Petőfi utcáról való kihajtás volt, ugyanis már közepes forgalom esetén is meglehetősen hosszan kellett várakozni az autósoknak. A gyalogosoknak, ha lehet, még rosszabb volt, ugyanis zebrák híján bármelyik irányba ügyességi versenyszám volt átkelni az úton. Mint mondtam, élveztem a látványt. A Petőfi utcai „torlódás” összesen három autó volt és tizenhét másodpercig tartott. A gyalogosoknak szinte meg sem kellett állniuk, s már mehettek is át a zebrán. Jól tudom, majd egy „sima” hétköznapon, amikor csúcsforgalom lesz, talán tovább kell várakozni, DE ígérem, azt is meg fogom nézni, és a későbbiekben ide fogom firkálni.

Szóval „kedves huhogók”, kellett oda az a körforgalom! Egyébként mindenkinek azt tudom ajánlani, hogy szánjon rá egy fél órát az életéből, és nézelődjön. Nem szégyen bárkinek „revideálni” (sic!) felülvizsgálni a korábbi elutasító véleményét, s bevallani: Ez jó lett! 😊

„Karácsonyi elmélkedés”

Ki tudja hányadszor firkálom le azt a szót hogy „elmélkedés” – lassan kezdem elcsépelni! ☺
Karácsony délután van. Régen ilyenkor kézen fogtam a fiamat és elmentünk, úgymond „nézelődni”, hogy az anygalkák fel tudják díszíteni a karácsonyfát, és megjöjjön a Jézuska. Aztán amikor már ketten voltak (a fiaim), és már volt „autónk” (Ladánk), azzal jártunk be kicsit nagyobb területet, kellő időt hagyva az anygalkáknak. Később nagyapai feladatként autókáztam a városban az unokákkal, hogy ☺

Ma délután biciklizés közben elmélkedtem a fentebb lekörmölt dolgon. Ma azért bicikliztem, mert kissé „túlkajáltam” magamat, és szükségét éreztem ledolgozni a kalóriákat. ☺
Nézelődtem. A mintegy egy órás kirándulásom alatt csak két kisgyerekekkel sétáló férfiemberrel találkoztam. ☺ Innét indul, az „elmélkedés”. (Eddig csak bemelegítettem.) Beszélgetések során több ismerősömtől is hallottam, hogy ők már szombaton feldíszítették a karácsonyfájukat. (Az idén kedd este jön a Jézuska.) Persze nem tudom megállni, hogy ne kérdezzek vissza: „– A locsolóüveget is előkészítetted?” Értetlenül néznek rám, aztán nagy nehezen leesik náluk a húszfillér. „– Háááát, igen.” Mostanság (az utóbbi években) egyre korábban kezdődik a „karácsonyi happening”. Már november eleje táján megszólalnak az áruházak hangszóróin a karácsonyi zeneszámok. Na mindegy is, tudomásul veszem, hogy változnak az idők. Az én gyermekkoromban édesanyám vigyázott, hogy minél később tudjuk meg a „lehangoló” valóságot, hogy nem a Jézuska hozza az ajándékot. Ma sok ismerősömnél a gyerekek díszítik fel a karácsonyfát. Nem török pálcát senki felett, mert nem tudom, melyik a jó. Számomra egy szép mesével lett kevesebb, amikor megtudtam az „igazságot”. Amikor beszélgetések során hangot adtam eme véleményemnek, egyszerűen „LEGYEREKEZTEK”. ☺ Hááát, lehet, de büszkén vállalom! ☺ Olyan jó és szép hinni a mesékben! Emlékszem, milyen felfokozott várakozás előzte meg a karácsonyt. Vajon a „rosszalkodások” miatt nem marad-e el a várva várt ajándék? Vajon a Jézuska megkapta-e a levelet, amibe leírtuk a kéréseinket? Aztán eljött a várva várt reggel, s mi rohantunk megnézni azokat az ajándékokat, melyeket édesanyám éjjel odacsempészett az általa feldíszített karácsonyfa alá. Mint mondtam, lehet, hogy nincs igazam, de én sajnálom azokat a kisgyerekeket, akiknek ez az izgalom kimarad az életéből.

Na kérem, eddig tartott az „elmélkedésem”, mert hazaértem a „kalóriadolgozó” biciklizésemből. Azért még elárulom, hogy egészen fiatalosan pattantam le a bicajról. Lehet, hogy megfiatalodtam a szép emlékektől? ☺

Karácsonyi „elmélkedés” II.

Az előbbi ünnepi „elmélkedésem” nem szerettem volna „beszennyezni” csúf anyagiakra vonatkozó gondolatokkal. ☺ Nagy örömmel néztem, hogy karácsony estéjén minden zárva volt. Zárva voltak a boltok, a kocsmák és hadd ne soroljam tovább. Az üzletek dolgozói is családjuk meghitt körében ünnepelhetek. Mint mondtam, örültem. Másnap, azaz ma, karácsony első napján, szintén kerekeztem egy nagyot, az előző napi megfontolásból (ledolgozni az ünnepi kajálást). ☺ Hiába, az ünnepek velejárója az evés meg a sütemények, főként a BÁJGLI! ☺ A bicajozásom alatt persze nézelődtem, mint tegnap. ☺ Ma már voltak nyitva „boltok”. Az éttermek még zárva, DE pár dohánybolt már kinyitott. „Elmélekdem”: régen az italboltok (kocsmák) is ☺ árulták a dohánytermékeket. Aztán ...

megnyíltak a „NEMZETI DOHÁNYBOLTOK”, és senki más nem árulta (árulhatta) többé a dohánytermékeket. (Én nem dohányzom, nagyon nem sajnálkozom ezen, kövessenek meg érte! ☺) A dohányboltok – a gazdaságosság fényében – kiegészítő termékeket is kezdtek árusítani, úgymint üdítőket, aztán dobozos sör, palackozott borokat, „márkás” röviditalokat, és ki ne hagyjam a „kisüveges röviditalokat”. Aztán pár dohánybolt (sic! Nemzeti Dohánybolt) részeként kerthelyiségek nyíltak, hogy a megfáradt dolgozó nosztalgiázhasson. „Kicsit” változott a dolog! ☺ Ma nem a kocsmába megy dohányt venni a dolgozó, hanem a dohányboltba megy inni. Hogy teljes legyen az élménye, a kerthelyiségben a múltban érezheti magát. Jó, söntés még nincs, Szóval ezekből a boltokból pár már kinyitott karácsony első napján, én meg közben a „mannon” hatalmáról „elmélkedem”. ☹

„Elmélkedés az állatokról”

Nem kell ijedezni meg valami másra gondolni ☺, én a VALÓDI állatokról elmélkedem! ☺ Valamikor „régés-régen”, (emlékeim szerint) úgy kezdődött, hogy a cirkuszokból „eltanácsolták” az állatmúsorokat. Az volt az indok, hogy méltatlan az állatokkal szemben, hogy idomítják és mutogatják őket. Háát, igen! Ha arra gondolok, hogy gyermekkoromban áhítattal néztük a cirkuszban, ahogy az elefánt bekente habbal a bohóc arcát, és egy hatalmas, borotvakésre hajazó tárggyal, amit az ormányával fogott meg, megborotválta a bohócot, nagy nevetésünk közben, ... lehet, hogy „méltatlan” volt. Ha jobban belegondolok, az elefánt szemszögéből talán tényleg az volt. Persze, ha még jobban belegondolok, születhetett volna az a szegény elefánt, mondjuk Thaiföldön, és dolgozhatott volna fakitermelésen, hatalmas fákat cígölve az ormányával, ami fárasztó, és szerintem sokkal megalázóbb lett volna... De nézzük az oroszánt! Igen, lehet, hogy megalázó az állatidomárok parancsát teljesítve felülni a pódiumra, és egyéb megalázó dolgokat végrehajtani – nem tudom, nem vagyok oroszán. ☺ Persze ha mélyen belegondolok, nem kell neki fárasztóan – és sokszor sikertelenül – vadásznia, mert a cirkusz eteti. Ennél a pontnál nagyon mélyen elgondolkodtam ☺, hogy az én életemben milyen sokszor „megalázódtam”, merthogy méltatlan dolgokat kellett csinálnom. Itt van például rögtön a katonaság, ahol PARANCSRA csúszunk-másztunk hóban-sárban, amit akkor nagyon méltatlannak és lealacsonyítónak éreztünk. ☺ A munkahelyemen – a főnököm utasítására – nem igazán tetsző parancsokat kellett végrehajtanom. ☺ Na most már sicc, ennyit erről! ☺ ... Elmélkedtem már arról is, hogy háromezer egynéhány fácska ölték halomra „vadászok” – ami a fácskákra nézve felettébb „megalázó” –, csak azért, hogy „egyes emberek jól szórakozzanak.” ... Aztán olvasom, hogy betiltják az öttusában a lovaglást, mert méltatlan a lovakhoz a velük szembeni bánásmód. Igen, sok esetben látok én is ilyet. Akkor, amikor bármelyik állatot tárgyasítják, DE vannak más példák is, pl. amikor az állatokat társként „kezelik”. Amikor a lovas egyé válik a lovával. Amikor a „suttyogó”, szinte egyé válik a lovával. Amikor elengedett kantárral vágtnak, minden mozdulatukkal egy hullámhosszon élnek a ló és a lovasa. Aztán látom, hogy a PÉNZDÍJAS lovasversenyeken miként rugdossák a ló oldalát, és sűrűn használják a lovaglópalcát is, mert kell az a pénzdíj! – Ám ezek megszüntetéséről szó sincs. ... Amikor egy „kutyatulajdonos” rugdossa, kiköti a kutyáját, míg a másik társának tekint, és úgy is kezeli. Nézem a kutyakiképzést, a kiképzőket – hááát, ehhez képest a lovak „kiképzése” babazsúr. Persze a kutyák érdekében még nem „értekeznek”. Olvasom a felháborodást, hogy egyes kutúrákban kutyákat nevelnek abból a célból, hogy megegyék a húsukat, miközben a

„felháborodó” elmegy a henteshez, és vesz x kiló marhabélszint meg hizlalt libát, kacsát stb., mert arról nem beszél, hogy az ő igényeinek a kielégítése érdekében is ölnek állatokat... Felnevelik a cuki kis malackát, hogy leöljék, ha felnő, hogy emberi táplálékul szolgáljon. Megint az emlékeimhez fordulok: gyermekkoromban a nagyszüleimnél minden évben tartottak disznóölést. Ott volt a nagycsalád szinte minden tagja, és persze főleg mi, gyerekek ☺! Most nem veszem sorra a dolgokat, De elmesélem, amikor a böllér nekifogott a disznó bontásához, egy keresztet karcolt a disznó fejére, mintegy „megbocsájtást” kérve, hogy leölték. Nekünk, gyerekeknek sem a „gyilkolás” maradt meg az emlékeinkben, hanem a táplálékláncban betöltött ... (hogy én milyen bonyolultan fejezem ki magam! ☺) Mi, gyerekek pedig kihordtuk a családnak a „kóstolót” – ez akkor természetes volt. ... Aztán látom, hogy „prominens személyek” Afrikában ilyen-olyan állatokat ejtettek el – a TRÓFEÁJUKÉRT! Igen! Szerencsétlen állatoknak azért kellett elpusztulniuk, hogy falidíszek legyenek ... egyes emberek lakásában. Ezt én – mivel nem az életben maradásért ölték meg őket – GYILKOSSÁGNAK tartom. Hogy ez „nem kicsit” demagóg? Igen, az! ... Aztán eszembe jut a kalahári törzs, akik az elejtett állat húsából élnek, és amikor elejtik az állatot, a rituálé, amit ilyenkor tartanak, a bocsánatkérésről szól, hogy megölték az állatot, a törzs fennmaradása érdekében. Ám folytathatnám a növényekkel is: kivágják a fákat, hogy ezt azt építsenek belőlük, aminek a fák biztosan nem örülnek. Hogy nem tudjuk, éreznek-e a fák? – Jó, ha nem tudjuk, az nem azt jelenti, hogy nem éreznek... És persze folytathatnám hosszan a sort. Bevallom, álságosnak ítélem a dolgokat. Mindent lehet jól és rosszul is csinálni. Lehet kihasználni állatokat, embereket és lehet ... ☺

Beszélgetek

Egy fiattal beszélgetek, bár ő ezt már „kommunikálok” kifejezéssel illeti, de meggyőztem, hogy mivel előszóban beszélgettünk, ezt hívjuk inkább beszélgetésnek! ☺

A pénzekről folyt a szó. A címletekkel megleptem, midőn meséltem neki a lyukas kétfillérről. ☺ Számára hihetetlen volt, hogy ilyen kis címletek is léteztek. Persze végigvettük az összes címletet. A lyukas kétfillérest, az ötfillérest, a tíz- és a húsfillérest, majd az ötvenfillérest, az egyforintost. Ezek a pénzérmék mind alumíniumból készültek, kivéve a húsfillérest, ami volt rézből is. Aztán rézből volt a kétforintos. A későbbi időkben jött a fémötvözetből készült öt-, majd a tíz- és húsforintos ..., de ne rohanjunk előre! Még az alumíniumos időben ☺ a tízforintos egy zöld papírpénz volt, a húsforintos kék színű, az ötvenforintos barna, a százforintos papírpénz színe pedig pirosasbordó volt, mielőtt átadták volna a helyüket a fémpenzeknek. Igazából ezek a pénzek voltak gyermekkorunk fizetőeszközei, bármilyen hihetetlen is a mai ifjúságnak ☺. De nem csak a fizetőeszközök mássága a múlt idézése. Az értékrendek különbsége még érdekesebb. Nem az összegekről beszélek, hanem az értékrendekről. Gyermekkoromban például a szegényember kajája volt a töpörtyű, a disznósajt és a hurka. Ma egy kiló töpörtyű árából három kiló karajt lehet vásárolni. Én erről beszélek, ezekről az értékrend-változásokról elmélkedem. Ha találtunk egy gazdátlan sörösüveget, az érte kapott ötven fillérért, öt darab stolverkot vagy egy gombóc fagyit lehetett venni, vagy negyven fillérért egy zsömlét. Ma egy „betétes” üveg ötven forint, egy gombóc fagyi (olcsón ☺) pedig ötszáz forint. Szóval ezek azok az értékrend-változások, amikről

„elmélkedem”. Nem is folytatom, mert ... ☺ Persze visszaolvasva ezt a firkálmányt, megállapítottam, hogy az egész nagyon „papamesésre” sikeredett. ☺

Olvasgatók

– persze hogy szoktam! Tudom, ez ma már „rossz” szokásnak számít, DE ... ☺

Olvasom dr. Gyarmati Andrea írását arról, hogy menjen vagy maradjon, mint a szakmáját – mit szakmáját? HIVATÁSÁT! – szerető orvos, ugyanis, ha nem vállal ügyeletet, nem végezheti a praxisát. Van benne egy számomra nagyon tanulságos és elgondolkodtató mondat: „... azt tanultam, kiválóságra kell törekedni, nem tökéletességre, persze volt, amiben nem engedtek a szüleim, például nyelvtanulásban, tanulmányi eredményben, cserébe viszont teljes jogúan részt vehettem egészen kicsi koromtól a családi döntésekben.” A „TELJES JOGÚAN RÉSZT VEHETTEM” részét az idézetnek nagyon fontosnak tartom. Valahogy így képzelem el a társadalmi párbeszédet. Tudom, sok munka az egyeztetés az érintettekkel, de szerintem ez a demokrácia lényege. Amikor egyeztetés nélkül hoznak döntéseket, azok kárvallottjait mindig a kisemmizettség érzése tölti el.

Igen, mi „öregek”, akik szeretik azt, amit csinálnak és úgy érzik, szükség van még a munkájukra, néha elgondolkodunk. Nem azon, hogy kivételezzenek velünk, mert nem azt szeretnénk. Ha belegondolok, az orvosi kamara kötelező tagságát „percek alatt” megszüntették, de nekünk vén ...-nak, KÖTELEZŐ a kamarai tagság. Mi, a szolgáltatásban tevékenykedő „vállalkozók” – én inkább kisiparosnak hívnám magunkat –, ezért a KÖTELEZŐ TAGDÍJÉRT nem kapunk cserébe semmit. Nekünk már nem kell „pályázatfigyelő” szolgáltatás, amire mindig hivatkoznak, mint olyanra, amit a „tagdíjunkért” nyújtanak. Évről évre kevesebben maradunk. Mivel „vállalkozók” vagyunk, a „kamarai tagdíjon” felül is vannak kötelezettségeink: online pénztárgép, bankkártyaolvasó és hadd ne soroljam, még mi egyéb. Igen, való igaz, eldönthetjük, hogy csináljuk-e tovább vagy sem. (Most olyan csúf dologra nem is gondolok, hogy bármelyikünk visszaadja a vállalkozói engedélyét és „feketén” folytatja a munkát.) Vannak hiányszakmák, s ha az abban dolgozókat ellehetetlenítik, annak az lesz a következménye, hogy befejezik a tevékenységüket. Persze ez sem nekik, sem a lakosságnak nem jó. Ma is vannak CSOSZOGI BÁCSIK hetven-nyolcvan között, nyuggerként, akik teszik a dolgukat. Nem a pénzért, hanem mert úgy érzik és hisznek benne, hogy szükség van a munkájukra, a szaktudásukra. Hogy ezt megtehessék, könyvelőt kell alkalmazniuk, mert a sűrűn változó jogszabályok tengerében már nem igazán tudnak eligazodni. Kell ügyfélkapu, ... és nem is folytatom, mi egyéb még – csak megint elmélkedem. ☺ Ez mind költség, s az amúgy is kis pénzért végzett munka árából így még kevesebb marad a „szakinak”, vagy feleslegesen kell több pénzt kérnie a szolgáltatásáért.

Na mindegy is, levontam a tanulságot: NEM KELL OLVASGATNI! ☺

Persze úgy gondolom, az előbbiekről valakiknek – az íróasztal másik oldalán is – szintén el kellene gondolkodniuk vagy „elmélkedniük”. ☺

Megint olvasgatok

Most hivatalos iratot olvasok, de tényleg nem kellene olvasgatnom. ☹

Központosították az áram- és a gázszolgáltatás ügyintézését, számlázását. Naivan arra gondolok, talán spórolásból csinálták ezt. (Persze tudom, naiv vagyok ☹) Kapom az értesítést, hogy február akárhányadikán legyen otthon, mert jön az áramszolgáltató mérőóra leolvasója. Kapom a másik levelet, hogy március akárhányadikán tartózkodjam otthon, mert jön a gázóra-leolvasó. Értem én, ezekre a dolgokra szükség van, meg kell csinálni. Persze, ha ilyen elvetemült vagyok, hogy olvasgatok, folytatom az elvetemültségemet, „elmélkedem” is. Nem tudom megítélni, hogy mennyire hasznos vagy haszontalan ez a „központosítás”, de ha már ez van, miért is nem lehet, mondjuk EGYSZERRE leolvasni a gázmérő és a villanyóra állását? A leolvasó ma már egy „okoskütyűvel” végzi a leolvasást. Nem a leolvasás tart soká, mert az csak pár másodperc, hanem a talpalás, a házról házra járás, annak az újra felkeresése, aki mégsem volt elérhető; aztán ezt még meg kell szorozni kettővel, hiszen más „olvassa” le a gázórát és más a villanyórát. Az én naiv kis eszem is arra a következtetésre jutott, hogyha mondjuk megemelnék a leolvasó fizetését egy kicsivel, simán el tudná végezni mindkét mérőóra leolvasását. Ha ehhez még hozzáteszem, hogy csak egyszer kellene otthon tartózkodnia a lakosoknak, kijelenthetem, hogy **tetemes spórolást** lehetne elérni a vállalatnak és a lakosságnak is.

Na mármost, visszaolvasva ezt a firkálmányt, megállapítottam, nagyon naiv, sőt hülye vagyok és csak fantáziálgatok! ☹

„Az teljesen más”

Előre leszögezem: NEM ÍTÉLKEZEM, csak megint „elmélkedem” a következőkben felsorolt dolgokról. (Persze, hogy a reggeli teázásom utáni álmomban jöttek elő ezek a „beteges gondolatok” is. ☹)

Ma a legtöbbet emlegetett szó világszerte a „MIGRÁNS” kifejezés. (Most nem idézném az erről szóló magyar viccet, miszerint „kivéve Magyarországot, ahol is a B*....”) Ízlelgetem e szó régi (a migráns szóról beszélek) és a mai jelentése közötti történelmi időszakot. Mert ugye migráció mindig is volt, csak esetleg más szavakkal fejezték ki. ☹ Belegondolok, hogy az őseink is migránskodott, amikor a saját környezetében kiirtotta az állatokat, majd odábbállt olyan területre, ahol a gyéribben élő őseink hagytak még „felesleges” állatokat. Jah, hogy az teljesen más, mert „csak” meg akartak élni? Igaz. Mi magunk is elhagytuk az Urálon túli „őshazát” a mongol hordák nyomására, mindezt csak azért, hogy életben maradjunk. Aztán menet közben ezt a vonulást olyan jól csináltuk, hogy Európát „letaroltuk”, és ha valakinek ez nem tetszett, betörtük a fejét, meg Bizánc kapuját. ☹ Hogy ez igaz vagy nem, nem tudom, csak tanultunk róla annak idején, meg hát olvastam is róla. Persze ez is teljesen más! Aztán olvastam a velencei kalmárok utazásairól. Először elmentek keletre „üzletelni”, s midőn látták a Távol-Kelet mesés kincseit, fegyveres katonákkal tértek vissza elfoglalni a ... Hogy ez teljesen más? Igaz! Letelepítettünk a Kárpát-medencébe. Jöttek a tatár migránsok és lerohantak

bennünket. Persze ők nem migránsok voltak, hanem hódítók. Hogy az teljesen más? Igaz! Aztán, hogy kicsit „rendbe” jöttünk, jöttek a törökök. Ők itt is maradtak (százötven évig), mondhatni, mint a valódi migránsok. Hogy a jobb élet meg a vagyonszerzés miatt jöttek? Az teljesen más! Elindult a spanyol armada, messze Indiába, hogy kikössön Amerikában, és ha már ott voltak, ... Hogy ez teljesen más? Igaz! Elindultak Európából a szegények a „lehetőségek” hazájába, Amerikába, és hatalmas versenyfutást rendeztek még egymással is, hogy minél nagyobb területet foglaljanak le. Hogy ezek a területek az indiánokéi voltak? Minek kellett volna nekik olyan nagy terület? Elfoglalták, volt puszkájuk, „megvédték”, amit kisajátítottak maguknak. Hogy ez teljesen más? Csak életben akartak maradni? Igaz! A nagy világégés után, lásd az első világháborút, egész embertömegek indultak el a „jobb élet” reményében a még „ismeretlen” területek benépesítésére. Hogy ott éltek emberek? Igen, de az teljesen más! Hogy ezek az „elindulások” csak a családok túlélése vagy a jobb élet reménye miatt történt, nem tudom. Fegyenceket szállítottak Ausztrália földjére, ahol kiirtották az ottani őslakosok nagy részét! Az teljesen más? Igaz! Mint az elején leszögeztem, nem ítélek, csak „elmélkedem”. Azt tudom, hogy az emberek a gyerekeik életben maradásáért mindig hajlandók voltak mindenre. A mai korhoz közeledve – amikor hírek tekintetében már nem csupán a velencei kalmárok elbeszélésére hagyatkozhatnak –, a televízió világában már látják is azt az emberek, hogy másutt, mások hogyan élnek, míg „Mi meg nyomorgunk.” – Hát induljunk el a jobb élet reményében! Hogy ez teljesen más? Igaz! Elmereng az ember, hogy ha a jobb élet reményében megy valaki idegen földre, vagy az élete megóvása végett megy el, az ugyanaz-e? Tőlünk is elindultak 1956-ban a világ minden szögletébe – egyesek azért, mert üldözték őket, mások kalandvágyból. Jah, az teljesen más! Sőt, még továbbmegyek. Ma is vannak sokan, akik „nyugatra” mentek (mennek) dolgozni, hogy jobb körülményeket teremtsenek a családjuknak, hogy jobb kocsit, nagyobb házat ... vehessenek. Jah, tudom, ez is teljesen más! ☺ Nem tudom! Ha rólunk van szó, az mindig teljesen más! Ha másról, hát azok migránsok! Ha az életüket féltik, meg a gyerekük életét, akkor egyesek akár még fel is rúgják őket. Eltűnt az emberekből az együttérzés? „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”. Üres szólamná vált? Megvédjük a keresztényeket Európában! Ez az? Persze ez teljesen más! Igaz! Már hallom is a szöveget: „Fogadd be magadhoz őket!”. Persze nem erről beszélek, de ez senkit nem érdekel! Minden ember más, minden eset más, de nem is folytatom. ☹ Persze beszélgettünk minderről a barátaimmal. Érveltek. Megjegyezték, hogy azért nem ennyire egyszerű ez a kérdés. Az igazat megvallva a kulturális és a vallási különbségek nagyon nagyok. A befogadó ország lehetőséget ad a „migránsoknak” a nyelvtanulásra. Ha a befogadó azt látja, hogy ezzel nem élnek – nem dolgoznak és nincs meg bennük az akarat az alkalmazkodásra –, szép lassan kezd „migránsellenessé” válni. Sajnos, ebben is van sok igazság. Én magam, ha külföldre megyek, a legkevesebb, hogy informálódok a meglátogatandó ország szokásai felől. Megtanulom az alapvető szavakat, hogy ha bemegyek valahová, legalább tudjak köszönni, tudjak kérni és egyebek. Tudom, ma már – az okostelefonok világában – ez még egyszerűbb, mint régebben volt, de fontosnak tartom, hogy ha valakikre rá vagyok utalva, annak meg tudjam köszönni a segítségét. Úgy gondolom, ez még fokozottabban igaz kellene, hogy legyen, ha valakik befogadnak, mert elüldöztek a hazámból.

Ennyit a migránsozásról! ☹

Beszélgetek II.

Megint úgy kell kezdenem a mondandómat, hogy „...szoktam”! ☺ Egy érettségi vizsgák előtt álló fiattalal trécseltünk.

Bevallom, nekem az érettségi vizsgákról mindig az olimpia jut az eszembe. Az olimpiára egy sportoló négy évig készül, edz, versenyekre jár, hogy az olimpiára a csúcsformáját tudja hozni magát. Ha esetleg az olimpiai versenyszáma idejére éppen egy indiszponált napot fog ki, elúszik előző négy évnek a munkája, erőfeszítése. Persze nem dől össze a világ, ha a kora engedi, még benevezhet a következő olimpiára. Ez ennyiben különbözik az érettségi vizsgától. Ott, ha valaki négy (vagy öt) évig dolgozik, tanul és kifog egy rossz napot, akkor akár dugába dőlhet a továbbtanulási terve, lehetősége, és ... Igen, persze én is tudom, valamivel mérni kell a diákok tudásszintjét! Azért magamban arra gondolok, hogy ha négy (vagy öt) évig tanítják a pedagógusok a diákot, akkor – szerintem – ismerniük kell a képességeit, és ki is kell tudniuk értékelni azt a tudást, amivel rendelkezik. Persze kihangsúlyozom, hogy SZERINTEM! És azzal is tisztában vagyok, hogy ebben a kérdésben másoknak esetleg más a véleménye! ☺ Aztán beszélgettünk a „fontos” dolgok megtanulásáról. Persze tudom, ez is egy abszolút relatív dolog. Mert hát, vegyük az „általános műveltség” mai fogalmát, vagy mondjuk a száz évvel ezelőttit. Abba már bele sem merek gondolni, hogy milyen lesz az „általános műveltség” száz év múlva. ☺ Olykor minden diákban felmerül a kérdés, hogy ezt vagy azt a tananyagot vajon miért is kell bemagolnia. ☺ Hát igen, én nehezen tudom megmagyarázni (vagy sehogy) ☺, hogy miért kell egy tanulónak a csillag parabolikus mozgáshelyzetét meghatározó matematikai számítást megtanulnia. Értem én, KELL! Persze azt is értem, sőt, tudom, ha valakit a csillagászat érdekel, az biztosan bele fogja vetni magát ezen ismeretek elsajátításába, s nem azért, mert kötelező. Persze felmerült egy érdekes felvetés: A mai világban elég fontos lenne az „alapvető” pénzügyi ismeretek tanulása. Ez egy meglehetősen fontos tudás lenne. Az „alap pénzügyi ismeretek” javára válnának a humán és a reál érdeklődésű tanulóknak is. Persze nem is kell mondanom, igazából ehhez sem értek, csak elmélkedtünk. ☺ Aztán elmélkedtünk még érdekes dolgokról, amik csak úgy általánosságba eszünkbe jutott. Például régi esztergomi dolgokról. Egy beszélgetés alkalmával szóba került az esztergomi kályhagyár. Beszélgetőtársam, egy húszas évét taposó fiatal, visszakérdezett: – Hol volt Esztergomban kályhagyár, elmeséled? Vannak a városunkról olyan honlapok amelyek „régis esztergomi képeket” mutatnak be, vagy száz évvel ezelőtti képeslapokat, metszeteket. Elképzelek olyan honismereti vagy környezetismereti órát, melynek keretében új elektromos táblán vetítenék ki e weboldalak képeit, és beszélgetnének a „régis” Esztergomról. ☺

Na kérem, itt hagyom abba, az álmodozást! ☺

Demens II

Mint mindig, ma reggel is teázok. ☺ Nem szeretem a mesterséges ízesítéseket, így ilyet nem is használok, ha néha megkívánok valami mást, ilyenkor például egész fahéjat teszek a teavízbe. Így történt ma is. Hogy ettől é, azt nem tudom, de a teázás utáni álmom „borzasztó”

volt! ☺ Történt vala, hogy megint el kellett mennem a házi orvosomhoz, jogosítványt hosszabbítandó, egészségügyi vizsgálatra, aminek a keretébe, (a koromnál fogva ☺) a „demencia vizsgálat” is beletartozik. Ennek egyik eleme: „rajzolja bele a körbe, a háromnegyed hármát”. És itt kezdődött a reggeli rémálmom.

Belerajzoltad? – Kérdezte a kötözködő énem. Persze, válaszoltam magamnak. – És, megkérdezhetem, hogy hogyan? – Mit hogyan? Fogtam az örökíró, és berajzoltam az óramutatót három elé, a percmutatót a kilencesre, és kész. Ja meg beírtam a számokat, a 12-t, 3-at, 6-t, és a 9-et. – Csak úgy, beírtad? Szabadkézből? – Igen, úgy sacc/kb. – Ostoba! nem csodálkoznék, ha a doktornő, elzavart volna! – Csak halkan kérdezem, aztán miért is? – Csak úgy szabadkézből, sacc/kb? Se vonalzó, se szögmérő? Biztos hogy nem volt pontos a rajzod! – Szerinted mit is kellett volna csinálnom? – Tudhattad, hogy ezt be kell rajzolnod, vinned kellett volna vonalzót, szögmérőt, számológépet, hogy RENDESEN tudd megcsinálni a feladatot. – Szerintem, te beteg vagy! Ha így csináltam volna, a házi orvosom, biztos beutalt volna az „agyászatra”! – „Agyászatra”? – Mert? Mi a gondod ezzel? – Te hülye vagy! – Mert? Ha van szemészet, fogászat, meg fülészet, miért ne lehetne „agyászat”? – Majd jól beverem az orrod, akkor hová mész? Az „orrászatra”? – Attól függ, mikor vered be? – Nem mindegy, te gazember? – Nem! Ha este vered be, akkor az ügyeletre kell menni. – Te teljesen hülye vagy! Ha a kezedd van baj, akkor „kezészetre” mész? – Nem! Ha trauma ér, akkor a traumatológiára kell menni! – Milyen trauma, te gazember? – Mondjuk meghegyezem az ujjamat! – Értem. És ha a fejeddel van baj, mint jelen esetben, akkor a „fejészetre” mész? – Nem! A „fejészet” a teheneket fejik. – Itt fejezd be! Teljesen kikészítesz! – Rendben. Befejeztem, mert látom nem viseled el a magyarításaimat! Van más megjegyezni valód is, az esettel kapcsolatban? – Ajajj, bizony van bőven! – Tudom, meg fogom bánni, de mondjad! Először is, le kell fektetni ezzel kapcsolatban, egy eljárásrendet. – Mííí? – Látod, erről beszélek, ostoba vagy! Eljárásrendet! Abban pontosan meg kell fogalmazni, hogy milyen eszközökkel, és hogyan kell a feladatot végrehajtani. – Add elő, mert úgy sem fogod megállni, hogy ne oktass! – Persze hogy oktatlak, csak nem tudom, meg fogod é érteni, mert ostoba vagy! Először is, le kell írni a feladatot, aztán fel kell sorolni, a feladat elvégzéséhez szükséges eszközöket. – Jó, ez már az előbb megvolt. Legközelebb viszek vonalzót is! – Ne nevetess! Szerinted ennyi? Nem értesz semmit, elmagyarázom neked. Édesanyánk, biztosan mondaná neked, hogy „rúgd föl, hagyd-ott módon végzed a munkádat”. (Gyenge idegzetű olvasók, itt hagyják abba az olvasást, mert rémálmaik lesznek, ha az eddigiektől még nem lennének!) ☺ Szóval: A feladat adott, „rajzold be a háromnegyed hármát”, azt már nem kell megfogalmazni, DE, a kivitelezés sorrendjét meg kell tervezni. A számlap negyedekre bontását ki kell számolni. Azt ugye még te is tudod, hogy egy kör 360 fokra van felosztva. Ebből adódik, hogy a negyedek jelzése, úgymint a hármas, a hatos, kilences, és a tizenkettes jelzés, egymástól kilencven fokra van. Egy óra, a fenti számítások szerint harminc fok. Ebből eredően, egy perc jelzés hat fok. Namármost, a feladat kiszámítása: percmutató állása kétszázhetven fok, a tizenkettestől kiindulva. Az óramutató állása: Mivel az óramutató tizenkét óra alatt tesz meg háromszázhatvan fokot, így 0.5 fokot mozdul el percenként, és mivel a feladat szerint „háromnegyed hármát kell berajzolni, az óramutatónak nyolcvankétegész öt- tized fok lesz az elmozdulása a tizenkettestől mérve, (a hármas szám előtt fog állni a mutató, hétegegész öttized fokkal). Mivel a percek jelzései egymástól hat fokra vannak, belátható, hogy az óramutató, egy egész öttized fokkal fog állni, a hármas szám előtti percejelzéstől (ha van ilyen). Eddig? Érthető? – Mi riadtam föl a kómából. – Hát a számítások! – Igen teljesen érthető! Nem zavar, hogy az én agyamat használod fejszámolásra? Most már

berajzolhatom? – Persze, de már megint kapkodszt! Mivel fogod kimérni, meg berajzolni? – Hát szögmérővel, vonalzóval, és örökíróval, mivel már kioktattál. – Milyen vonalzóval, milyen szögmérővel? – Hát gondolom, keresek egy vonalzót, meg egy szögmérőt. – Persze! Keresel! Mi az esélye annak, hogy egy hitelesített vonalzót, meg egy hitelesített szögmérőt találjál? – Micsodát, jajdultam föl. Milyen hitelesített akármikről beszélsz te nekem? – Miért, csak nem egy akármilyen szögmérővel, meg egy akármilyen vonalzóval akarod megcsinálni a munkát? – De mi a fenéért kellene HITELESÍTETT akármiket használni? – Ilyen ostobaságot is csak te tudsz kérdezni! Ha megcsináltad volna az eljárásrendet, abban biztosan le volna írva, hogy a felhasznált eszközöknek hitelesített eszközöknek kell lenniük. – Te teljesen hülye vagy, fakadtam ki. Itt fejezd be, mert kikészítesz, felmegy a vérnyomásom, és nem kapom meg a jogsit. – Fejezzem be? Még nem mondtam el neked, hogy hogyan kell kialakítanod, a számlap koordinátarendszerét, ami meghatározza, a 3-as, a hatos, kilences, és a tizenkettes számok helyét, meg a számlap közepét. Itt szakadt el a cérna nálam! – Azonnal eltakarodsz a tudatomból, te idióta ..., (mert ugye a papír nem bír el minden ...-t). – Takarodjak el? Akkor neked soha nem lesz jogosítványod! – Így nem kell jogosítvány, üvöltöttem, és erre ébredtem fel. Teljesen bele voltam izzadva a ruhámban ahogy a hálósáokban feküdtem, bár a reggeli hőmérséklet – 8 C fok volt, DE BOLDOG VOLTAM, hogy megszabadultam, (ott hagytam az álmomban) ettől a ... énemtől! ☺ (bár, ha jól belegondolok, ilyen ... énem, nekem soha nem volt, SZERENCSÉRE!)

Ja, és itt jegyezném meg, hogy a doktornő, megadta a hosszabbítást! ☺

Digitalizáció

Már tényleg nagyon ritkán kapcsolom be a tv-t, mert Amikor mégis bekapcsolom, mindig pechem van, mert éppen hirdetés megy. ☹ Persze hiába próbálom, nem tudom nem meghallani.

A digitális világról elmélkedik egy telefontársaság, és hirdetésében egy kísérletet mutat be. Sorba állítanak embereket, és felszólítják őket, hogy lépjen előre az, aki már fizetett be csekket a telefonjáról. Aztán lépjen előrébb az, aki íratott már sms-t vagy mailt CHAT GPT-vel. Aztán lépjen előre, aki digitális eszközökön tartja a kapcsolatot, a barátaival...

Komplexusom támadt – DIGITÁLIS komplexusom! ☺ Én is feltettem magamnak a kérdést: Másodrendű állampolgár lettem, hogy nem a telefonomon fizetem be a csekkjeimet? Ha otthonról, a számítógépemről utalok, vagy netalántán megspórolom az utalás költségét, és személyesen adom fel a csekkjeimet (Igen, lehet, hogy aki spórol, merthogy engem így tanított az édesanyám, hogy ahol lehet, spórolni kell!), akkor már elavult vénember lettem?

☺ Persze ez még elmegy, ami sokkal jobban kiakasztott, és be kell lássam, elavultam, mert NEM A CHAT GPT-VEL ÍRATOM AZ SMS-T! Sőt! Nem írok sms-t, csak ha feltétlenül muszáj! (Nem azért, mert nem tudok, hanem mert annyi tisztelet van a partneremmel szemben, hogy ... Én felhívom az illetőt és szóban mondom el, amit közölni akarok vele! Mit közölni? – amit MONDANI szeretnék neki! A barátaimmal élőben tartom a kapcsolatot és nem digitálisan! A hirdetés így szól: „De aki digitálisan előrelép, az az életben is előbbre jut”, majd: „Magyarországon tíz emberből négy semmit nem tud a digitális világról.” De most tényleg? Ezzel akar aláznai a telefontársaság, hogy tízből csak pár ember a MENŐ? Csak a

„digitális” ember a menő? Csak az a menő, aki állandóan simogatja a telóját? Aki nem a telefonjáról utalja a csekkjeit, aki nem a chat gpt-vel írja az sms-t és aki nem az ő elképzelése szerint használja a digitális világ eszközeit, az elmaradott bunkó? Egyébként nyugodt vagyok és a valóságban nincs „digitális” komplexusom. ☺ Használok a számítástechnikát nap mint nap. Természetesen levelezek is. Természetesen ezután sem tervezek chat gpt-vel írni sem e-mailt, sem sms-t! ☺ Persze ha emiatt a telefontársaság digitálisan elmaradottnak tart, lelkük rajta! ☺ Azért kicsit nyomoztam a digitális világ kérdései után, és könnyesre kacagtam magam egy a chat gpt által kreált kérdésen: „Gondolkodott-e már digitális detoxon?” Belegondoltam és arra jutottam, hogy NEKEM MÉG NEM KELLETT EZEN GONDOLKODNOM, MERT MÉG NEM VOLTAM DIGITÁLISAN (sem) BETÉPVE! ☺

Boszorkányságról még egyszer

Ritka eset, hogy tv-t néztem ☺, a National Geographic műsorát, mert abban szerencsére nincsenek „friss politikai” hírek.

Az angliai boszorkányságról volt szó a műsorban, kezdtem odafigyelni! ☺ 1645, a polgárháború közepette Matthew Hopkinsról és John Stearne-ről, az elhíresült „BOSZORKÁNYVADÁSZOK”-ról beszéltek hosszasan. Hallgatva az adást, elgondolkodtam. Elgondolkodtam a „módszereken”. Elmondták a két „elhíresült boszorkányvadász” módszereit. Ők igazából nem vádoltak senkit, azt ráhagyták az ottani lakosságra. Ők „csak” elintézték, hogy a bíróság elítélje a kijelölt delikvenseket. Kitaláltak „módszereket”, hogy a kiszemelt, megvádolt áldozatot biztosan elítéljék, miközben széttárták a kezeiket, mondván, hogy nem ők ítéleznek. Nem tudom... Valahogy olyan ismerős ez a módszer. Hogy honnét is? Nem is tudom. ☺ Vízpróba. Ha a delikvenst belökték a mélyvízbe és az feljött a víz fölé (ha nem akart vízbe fúlni, mit is tehetett volna?), önmaga bizonyította be a „bűnösségét”. Nem is folytatom. Amiért ezen dolgot mégis lefirkáltam, a következő: Már irkafirkáltam a boszorkányüldözésről, amit azzal tudtam befejezni, hogy a skót miniszterelnök bocsánatot kért (igaz, posztumusz) a kivégzett, máglyán megégetett, boszorkánynak kikiáltott áldozatoktól. Igen, több száz évvel a történelem után, DE BOCSÁNATOT kértek. Na mármint, lehet, hogy megtörtént, csak én nem tudok róla, a katolikus egyház részéről is, hogy bocsánatot kértek posztumusz az áldozatoktól, mert hogy a vallás fanatikusai miatt több száz áldozatot akasztottak fel és égettek meg máglyán. Meg persze az angol miniszterelnök is követhetné skót kollégája példáját a bocsánatkérést illetően. Jó, persze tudom, ettől nem támadnak fel az áldozatok, DE ennyi azért járna nekik is! A boszorkányüldözések Angliában, különösen Hopkins tevékenysége, fontos figyelmeztetés a társadalmi félelmek és a hiszékenység vonatkozásában, amelyek tragikus következményekhez vezettek, és vezethetnek ma is. Azért a magyar öntudatom ide írja velem Könyves Kálmán (1102–1116.) magyar király ezzel kapcsolatos kijelentését (jól van na, tudom, ő a „strigákról” nyilatkozott, DE akkor is ez híresült el róla): „Boszorkányok pedig nincsenek!” Mi, magyarok már 1100 táján tudtuk ezt! ☺

Nézzvén a történelem bugyrait, valahogy az az érzés fog el, hogy soha nem vezetett, és soha nem is vezethet jóra, ha fanatikusok jutottak/jutnak hatalomhoz, történjen ez az idők kezdetétől az idők végeztéig! ☹️ Azért még idebiggyesztem: Matthew Hopkins és John Stearne nem szeretettel körülvéve haltak meg, hanem mellőzöttek, megkeseredve és sértődötten mentek át a túlvilágra.

Ez után a műsor után következett a Malaysia Airlines 17-es járat katasztrófájának a megemlékezése. A 2014. július 17-én lelőtt maláj utasszállító 298 áldozatáról emlékeztek meg. Ezt is végignéztam, DE ezt már nem kommentálom! Mindenki döntse el maga, hogy a tízéves kutatás eredménye alapján mit gondol a tragédiáról. Persze ami közös a két dologban, az a hiányzó BOCSÁNATKÉRÉS! ☹️

Megumi

Már meséltem Megumi nevű japán hölgyvendégünkről. „Társalgásunk” során megkérdezte, milyen ital az UNICUM? Nem lehetett kihagyni, hogy egy igazi magyar HUNGARIKUMOT ne mutassak be neki. Megkóstolta. Kézzel lábbal megértettük egymással, miszerint illet majd szeretne a MESTERÉNEK vinni. A mester a japán hagyományos művészetet oktatja a tanítványainak: a mozgás művészetét, a virágkötést és más japán hagyományokat. Mindezt tradicionális japán öltözetben teszi. A vasárnapi ünnepi ebédhez beszereztem egy „speciális” valódi gyümölcspálinkát. Bevallom, én nem értek semmit a pálinkához, mert nekem szétmarja a számat, és csak „marást” érzek, az ízt, zamatot nem. ☹️ Egy barátom mindig „fenyegetőzött”, hogy hoz nekem nagyon jó pálinkát, de én szabadkoztam, hogy kár lenne belém, mert nem tudom értékelni, de eme illusztris vendéget nem akartam „bolti” aperitíffal kínálni, ezért kértem a barátomat, hogy most szeretném, ha adna az általa dicsért párlatból.

☹️ Hozott. Kínáltam is a hölgynek ebéd előtti étvágycsinálónak. A barátom elmondta, hogy a pálinka eperből, málnából és meggyből készült. Mint mondtam, én ebből semmit nem éreztem! ☹️ Megumi a kóstolás után előkapta a képes szótárát, és mutatta a málnát, az epret és a meggyet. Bevallom, el voltam ájulva! ☹️ (Így bemutatthattam egy másik hungarikumot)

☹️ Ezek után természetesen beszereztem egy kis üveg Unicumot a mesternek (repülőn spórolni kellett a súllyal). Kaptam is egy fotót arról, amikor a mester, átveszi az Unicumot.

☹️ Nem szép dolog, de mosolyt csalt az arcomra a látvány! Eszembe jutott egy riport, melyben egy a tokiói egyetemen oktató magyar hölgy mesélte nevetve, hogy Japánt szombat–vasárnap simán el lehetne foglalni, mert a heti kemény munka után a hétvégén „lazítanak”!

☹️ Hogy én milyen rosszmájú vagyok! ☹️ Tényleg, rosszmájú még nem is voltam! ☹️

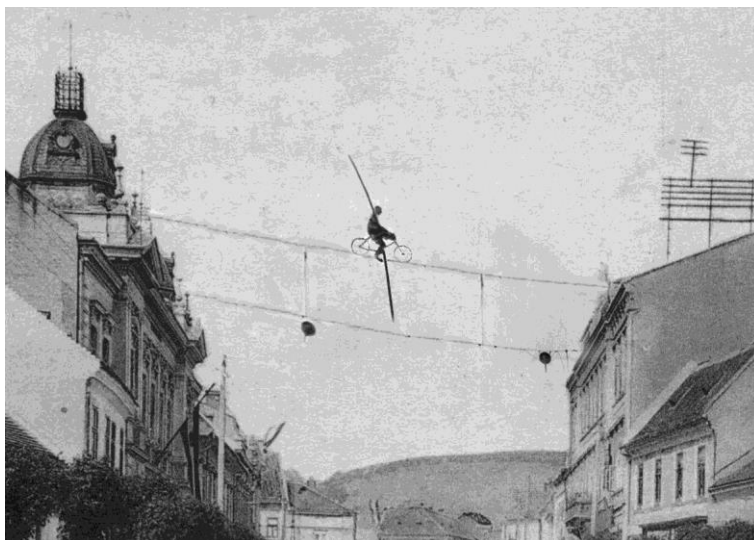

Egy rövid papamese ☺

Most fejezték be a bíróság épületén lévő tornyok felújítását. Szépek lettek. Nézem, nézem és előjönnek az emlékek. ☺

Réges-régen is voltak szórakoztató programok a Széchenyi téren. Vasárnap kijártak korigózni az emberek. Sűrűn volt térzene, valamint a téren volt kiállítva az emlékeztető bál is! ☺ Rendeztek itt gokartversenyt, rollerversenyt gyerekeknek, és sokszor a téren jelölték ki a motorversenyek célvonalát. Gyakran volt térzene, kiraktnézegetés, valamint légtornászok, kötéláncosok is szórakoztatták a közönséget. Ebből most csak egyet illusztrálok, a kötéláncost. ☺ Az emlékeztető tornyok egyike és a „Takarékpénztár” épülete között volt kifeszítve egy kötéll, azon mutatták be az akrobaták az ügyességüket. A „nagyérdemű” ☺ szórakoztatására volt kötélen egyensúlyozó, meg kötélen kerékpározó is.

Én meg csak „elmélkedem” a „rég szép időkről” egy toronyfelújítás kapcsán! ☺

A „globális piac”

Már sokszor firkálgattam a reggeli teázásomról, így nem is értem, hogy nem körmöltem le még ezen „elmélkedéseimet!” ☺

Megcsinálom a reggeli teámat. Elkészítem a pirítós kenyereimet (kettőt), megvajazom, aztán kivonulok a teraszra – mindezt elfogyasztani. Igazából a vajazás az oka eme eszmefuttatásomnak. ☺ Történt ugyanis, hogy egy lengyel származású kedves ismerősömtől – egyebek mellett – kaptam egy csomag lengyel vajat, hát abból kenek a pirítósaimra. Ugye azt egy kicsit meg is kell sózni – megteszem. A teámat összeállítva, tettem bele kínai jázminos zöld teát, vietnámi zöld teát, indiai feketeteát, és alkalmanként, ha kis változásra vágyom, ceyloni egész fahéjat. ☺ Itt kezdődik az eszmefuttatásom.

Nem tudom, száz éve mit reggeliztek az őseim. Pirítós kenyér szerintem akkor is volt, de a többi, ... hát, nem tudom... (Gyermekkorom kedvenc kajája volt, a sparhelt platinján pirított kenyér, megkenve kacsaszírral) A sőt még meg sem említettem, bevallom, arról nem tudom, milyen „nemzetiségű”. Szóval itt üldögélek kényelemben a teraszomon és kitérül előttem a világ – már ami a reggelim összetevőit illeti. ☺ Aztán továbbgondolom a dolgokat. Biztos vagyok benne, hogy az áruházban vásárolt papucsomat Kínából importálták. A farmernadrágomat lehet, hogy itt varrták, Magyarországon, de az anyaga, bevallom, nem tudom, honnan való. A többi ruhadarabomról nem nyilatkozom ☺. Elképzelem (persze már a hálózszakomba bújva), hogy régen, mondjuk az indián, vagy egy gondolat erejéig, mondjuk az őseim, mindent maga készített: az ennivalójától az innivalójáig és a ruházataig, az eszközeiről nem is beszélve. Aztán elkezdődött a „túltermelés” és vele a cserekereskedelem, majd jöttek azok a „gaz” föníciaiak! ☺ A föníciaiaknak Baál és Baálat, a két termékenységjelkép voltak a legfontosabb isteneik. Mivel a termékenységistenek mindig áldozatot kívántak (Baál az elsőszülötteket kedvelte), ezért, hogy ne kelljen az elsőszülött gyermekeiket feláldozni (itt jön egy kis történelemhamisítás ☺), kitalálták a PÉNZT, és áttértek a „PÉNZISTEN” imádatára, persze szerte a világban elterjesztették ezt az új vallást, a „MANNONIMÁDATOT”, és elkezdődött a „globalitás”, a „pénzért mindent”! ☺

Na kérem – olvasóim szerencséjére – itt aludtam el, így ez az „eszmefuttatás” itt véget ért. ☺

Megint csak elmélkedem (már nem is számolom, hányadszor)

„Nagyon” régen voltam katona. ☺ Bevallom, mint katonák, nem voltunk jó véleménnyel a katonaságról, akkor sem. Belülről nézve abszolút felesleges dolognak tartottuk. Rendszeresen részt kellett vennünk harcászati kiképzéseken. Emlékszem az első „rohamra”. Az AK-47-es géppisztolyra fel kellett tűznünk a bajonettet, és egy kis domb felé rohannunk, közben üvöltve, hogy „HURÁÁÁÁ!” Csináltuk, mert a katonaságnál a parancs az KÖTELEZŐ. Aztán persze a pihenőnél megbeszéltük a „sérlemeinket” ☺. Az volt az általános vélemény, hogy ez úgy baromság, ahogy van! ☺ Hogy ezt mire alapoztuk? Már akkor is voltak tudományos műsorok, melyekben elmagyarázták az ilyen-olyan (ballisztikus, interkontinentális stb.) rakéták mibenlétét. Elmagyarázták, hogy a hegyek mélyén kialakított „parancsnoki irányító központokból” több ezer kilométerre levő célpontokat semmisítenek meg EGYETLEN GOMBNYOMÁSRA! Az akkori T54-es harckocsi egy gidres-gödrös terepen ötven-hatvan kilométeres sebességgel haladva, pontos, célzott lövést tudott leadni az ötven kilométerre levő célpontra. Ennek fényében hurrát üvöltve felrohanni egy kis dombra, ahol a feltételezett ellenség tartózkodik – a kiképzőnk szerint –, felettébb értelmetlen dolognak tűnt már akkor is (ötvenöt éve). Az azóta eltelt időben már műholdak hada kering a föld körül, és az úrből képesek észlelni egy erdőben haladó embert, hogy egyéb technikai újdonságokat már ne is említsek. A legújabb emberpusztító drónokról már nem is elmélkedem. Azt hallom, hogy „katonai ismeretek elsajátítása közben” gránátdobást gyakorolnak. Elmerengek, vajon kire fogják a gránátot dobni? Az öt-hatezer kilométer távolságra és száz méterekkel a hegy alatt kialakított parancsnoki harcászati irányító központra? Jó nagyot kellene tudni dobni! Még egy ide illő, „értelmes” gondolatot szeretnék mondandóm végére firkálni. Gyakoroltuk, mit kell csinálni, ha elhangzik az „ATOMVILLANÁS JOBBRÓL!” felszólítás. A tananyag szerint a villanásnak hátat fordítva, hasra kellett vágódni, elszámolni húszig, aztán el kellett kezdeni beöltözni az „egyéni vegyvédelmi felszerelésbe”. A kiképzőnk hozzátette: „Ez kérem a tananyag hivatalos verziója. A nemhivatalos verzió szerint, ha valaki látta az atomvillanást, feleslegesen strapálja magát a beöltözéssel, inkább nézzon ki magának egy gödrös részt, feküdjön bele és reménykedjen, hogy majd a szél befújja földdel a csontjait.”

Ide, a legvégére kívánczik a kedvenc mondásom: „Nincs jobboldali vagy baloldali hülyeség, csak HÜLYESÉG VAN!

Szingularitás II., avagy csapongók

A minap csapongó gondolataim között ismét felbukkant a „szingularitás” szó és a hozzá társított jelentések. (Persze, hogy a reggeli teázásom után! ☺)

Nem akarom a szingularitás szó jelentéseit mind leírni, csupán a csapongásaimból firkálgatnék le párat. Elképzelem, amint a „tudós” ül egy hatalmas távcső előtt, hosszú évek óta kémelve a galaxis nagyon távoli pontjait. Miközben a széke már csak karnyújtásnyira van

a fekete lyuktól, azt nem veszi észre, vagy csak nem akarja észrevenni – a fene sem tudja. ☹️
(Persze ez már régi gondolat, öregapáink úgy mondták: „Más szemében a szálkát, a sajátjában a gerendát se...”) A szingularitás sok jelentése közül a kedvencem a „közéleti szingularitás.”
A matematikai szingularitás az alapja, miszerint a PONT körül (aminek ugye nincs kiterjedése) érvényesek a matematikai törvények, DE a PONT-ban elvesznek ezek a szabályok. Tehát: Az alapítványok körül érvényesek a pénzügyi szabályok, törvényes felügyelet, DE az alapítványokban ezek megszűnnek, ott a KÖZPÉNZ elveszíti a KÖZPÉNZ jellegét és magánpénzzé változhat! ☹️ Ha belegondolok, szerintem ennek is a Murphy törvénye az oka! ☹️

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

régi képek: www.esztergomi-kepeslapok.hu

valamint

emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most-sincs!~~ DE VAN! WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, tizenhárman vannak a

nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjait,)

[www.esztergomkepek.hu/Maradj otthon! Olvass!](http://www.esztergomkepek.hu/Maradj%20otthon!%20Olvass!)

-oldalon megteheti.

Emlékképek: www.esztergomkepek.hu